

κρού τούτου κατὰ γελοίας προλήψεως ἀγῶνος, ἐπὶ τῶν μνημονευθέντων φυσικῶν νόμων, οὓς ἀνεκάλυψεν ἡ μετεωρολογία καὶ οὓς ἀμυδρῶς μόνον ὑπέδειξα ἐνταῦθα. Οἱ νόμοι οὗτοι ἀποτελοῦσι μίαν τῶν γενναιοτάτων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀνακαλύψεις. Ἡ ἀρίστη ἐπιστημονικὴ προπαγάνδα δὲν συνίσταται πάντοτε εἰς τὸ γράφειν βιβλίαι μικρὰ ἢ μεγάλα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ διὰ τοῦ λόγου ἀποτεινεσθαι πρὸς ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον, οἷον εἶνε τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ ἀνακοινῶν αὐτῷ τὴν ἀληθῶς εὐγενῆ συγκίνησιν, ἣν ἡ γνώσις τῶν μεγάλων φυσικῶν νόμων ἐμπνέει τῷ ἐπιστήμονι. Ὁ Πλίνιος εἶπεν «Ἄν τις ἠδύνατο νὰ ὑψώσῃ ἐκυτὸν ὑπεράνω τῆς γῆινης σφαίρας καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ θαυμάσῃ τὸ ὑπέρτατον κάλλος καὶ τὴν θείαν τοῦ κόσμου σύνταξιν, βεβαίως θὰ ἐξίστατο· ἀλλὰ τότε μόνον ἡ εὐδαιμονία του θὰ ἦτο πλήρης, ἂν, ἐπανερχόμενος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἐξαγγείλῃ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τὰ θαυμάσια, ἃ εἶδεν.» Σ^{1*}

¹ Ἡ ἐπομένη ἐπιστολὴ ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ν. Π., πρὸς ὃν ἐκφράζομεν δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας μας. Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΧΡΑΝ

Πρὸς τοὺς Πληρεξουσίους τῆς Ἑλλάδος
τοὺς ἐν Ἐρμιόλῃ συνηγμένους.

Ἐλαθον τὴν τιμὴν καὶ ἐδεξάμην διὰ τῆς Σ. ἐπιτροπῆς σας τὴν ὁποίαν μ' ἐστείλατε γραφῆν. Ἐλαθον δὲ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν διὰ τὰ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονήματά σας. Ἡ εὐχαριστήσις μου εἶναι τόσοσιν πλειότερα, ὅσον ἐγνώρισα ἐκ τούτου αὐτοπροσώπως τὸν ἐξ. Κολοκοτρώνην, τὸν Κ. Κανάρην, τὸν Μπότσαρη, τὸν Βούλγαρη, τὸν Τζαβέλαν καὶ τὸν Κ. Μεταξάν, πρὸς δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι τοὺς συνώδευον.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ δηλολογήσω παρρησίᾳ ὅτι καὶ ἐλυπήθην ἐνταῦθ, ἀφοῦ ἐγνώρισα ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Ἑλλάδος, οἱ πλέον ἀνδρεῖοι, καὶ οἱ πλέον περιβόητοι, καταγίνονται εἰς πολιτικὰς συνελεύσεις, καὶ χάνουν τὸν καιρὸν τους, φιλονεικοῦντες περὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλεξοῦν διὰ νὰ συνέλθουν, ὅτε ὁ ἐχθρὸς διατρέχει χωρὶς ἀντίστασιν ὅλην τὴν πατρίδα των, ὅτε κατεξουσιάζει τὰ τρία τέταρτα τῶν Ἑλληνικῶν φρουρίων, καὶ ὅτε πολιορκεῖ τὴν μητρόπολιν τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας.

Αἱ Ἀθῆναι κινδυνεύουν νὰ πέσουν ἡμέραν παρ' ἡμέραν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐχθρῶν ὁ ἀνδρεῖος Φαβιέρου μὲ μίαν φαύκταν ἡρώων, ἐνθουσιασμένων εἰς ἄκρον, διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν, ἐπέτασαν εἰς βοήθειαν τῶν γενναίων ὑπερασπιστῶν τῆς πόλεως ταύτης· ἐνῶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐκαταγίνονται καὶ καταγίνονται ἀκόμη εἰς ματαίαις φιλονεικίαις καὶ εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις.

Ἐὰν ἡ σκιά τοῦ Δημοσθένους ἐνεψύχωνε πάλιν τὰ κόκκαλα τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀποθεμένα ἐδῶ, καὶ, ἀλλάσσομα τὸ ὄνομα τῶν ὑποκειμένων καὶ τῶν τόπων, ἐξεφώνει τὸν Α' κατὰ Φιλίππου λόγον, ἠθέλατε μάθει ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς πατριώτου, γνωρίζοντος καλῶς τὴν θεωρίαν καὶ τὸν ἄνθρωπον, τί πρέπει νὰ κάμητε.

Σὰς παρακαλῶ ν' ἀναγνώσῃτε τὸν λόγον τοῦτον ἐντὸς πλήρους συνελεύσεως, καὶ μερικώτερον εἰς ἐπήκουον τῶν πολιτῶν, ὅσοι εἰσὶν ἐπιφορτισμένοι νὰ διῦθουν τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ ἀκολουθήσῃτε τὰς συμβουλὰς του καθ' ἕλα· διότι, ὅταν τὰ λεγόμενα τοῦ Δημοσθένους προσαρμόζονται ἄριστα εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις, ἠθέλεν εἶναι ἀσυγχώρητον εἰς ἐμὲ τὸ νὰ σὰς εἶπω ἄλλο τι παρὰ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ λόγους.

«Ἄν τρίνουν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ὑμεῖς ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἐβλήθητε γενέσθαι γνώμης νῦν, ἐπειδὴ περ οὐ πρότερον, καὶ ἐκκιστος ὑμῶν, οὐ δεῖ καὶ δύναϊτ' ἂν παρασχῆν αὐτὸν ἠχρήσιμον τῇ πόλει, πᾶσαν ἀφείψ τὴν εἰρηνεῖαν ἔτοιμος πράττειν ὑπάρξῃ, ὁ μὲν χρήματ' ἔχων εἰσφέρειν, ὁ δ' ἐν ἡλικίᾳ στρατεύεσθαι, — συνελόντι δ' ἀπλῶς ἦν ὑμῶν αὐτῶν ἐβλήθητε γενέσθαι καὶ παύσησθε αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἔκα· στος ποιήσειν ἐλπίζων, τὸν δὲ πλησίον πάνθ' ὑπὲρ αὐτοῦ πράξειν, καὶ τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν κομυεῖσθε, ἂν θεὸς ἐθέλῃ, καὶ τὰ κατερραθυμῆμένα πάλιν ἀναλήψῃσθε, ἀκείνουν τιμωρήσῃσθε.»¹

Κύριοι, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι βαθυσεβᾶστως

Πιστὸς δοῦλος σας

ΚΟΧΡΑΝ.

Ο Κος ΑΡΓΥΡΟΣ ΚΑΙ Η Κε ΤΥΧΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

Μάθε λοιπόν, φίλτατέ μου ἀναγνώστα, ὅτι ὁ κύριος Ἄργυρος καὶ ἡ κυρία Τύχη τόσοσιν ἡγαπῶντο, ὥστε ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῶσι ποτὲ δὲν ἐβλεπες τὸν ἓνα χωρὶς νὰ ἰδῆς καὶ τὸν ἄλλον· διὸ ἀπεράτισαν νὰ ὑπανδρευθῶσιν. Ὁ κύριος Ἄργυρος ἦτο κοντὸς καὶ γονδρός. Εἶχε κεφαλὴν ἀπὸ χρυσοῦ τῆς Περουβίας, κοιλίαν ἀπὸ ἄργυρου τῆς Μεξικῆς καὶ παχείαις κνήμας ἀπὸ χαλκῶν τῆς Σεγοβίας· ἐφόρει δὲ καὶ ὑποδήματα ἀπὸ γραμμᾶτια τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης. Ἡ δὲ κυρία Τύχη ἦτο γυνὴ ἰδιότροπος, αὐθάδης καὶ ἀμύελος, ἦτο δὲ καὶ τυφλὴ ὡς τυφλοπόντικον. Μόλις ἐπέρασαν αἱ δύο πρῶται ἐβδομάδες τοῦ γάμου, καὶ ἤρχισαν οἱ νεόνυμφοι νὰ μὴ ἦνε σύμφωνοι. Ἡ μὲν γυνὴ ἠθέλε νὰ προστάξῃ, ὁ δὲ σύζυγος, ὑπερήφανος καὶ ἀλαζών, ἠρνεῖτο νὰ ὑπακούῃ. Ὁ μακαρίτης πατήρ μου (θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του) συνεβίβηε νὰ